



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem ve věci

žalobkyně: **B. T. N.**, narozena X
státní příslušnice Vietnamské socialistické republiky
bytem X
zastoupena advokátem Mgr. Markem Eichlerem
sídlem Nekázanka 888/20, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2176/2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované č. j. CPR-35158-14/ČJ-2023-930310-V249 ze dne 7. 6. 2024

takto:

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 7. 6. 2024, č. j. CPR-35158-14/ČJ-2023-930310-V249, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 9 800 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, rozhodnutím ze dne 25. 7. 2023, č. j. KRPA-178364-19/ČJ-2023-000022-50, uložila žalobkyni povinnost opustit území členských států Evropské unie podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a stanovila jí podle § 50a odst. 3 téhož zákona dobu k vycestování z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace v délce 30 dnů od právní moci rozhodnutí. Odvolání žalobkyně proti tomuto rozhodnutí žalovaná zamítla napadeným rozhodnutím.

Žaloba

2. V žalobě ve znění jejího doplnění ze dne 10. 7. 2024 žalobkyně namítala, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné, neboť žalovaná nesprávně a nepřiléhavě užila zákonná ustanovení. Žalovanou navržený postup, podle kterého měla žalobkyně vycestovat, požádat o krátkodobé vízum a poté přicestovat, označila za absurdní, jelikož správní orgány zcela pominuly, že má záznam v trestním rejstříku, kdy je *de facto* znemožněno, aby jí bylo krátkodobé či jakékoli jiné vízum uděleno. Pokud by vycestovala, neměla by v nejbližších 5 letech šanci se vrátit. Vzhledem ke skutečnosti, že její syn je občanem České republiky, tak ani není možné, aby o pobyt požádala prostřednictvím ambasády, neboť to v případě přechodného pobytu není možné. Výše uvedená argumentace žalované má podle žalobkyně zásadní vliv na přezkoumatelnost rozhodnutí.
3. Podle žalobkyně žalovaná nijak nezohlednila, že již dne 24. 5. 2024, tedy před vydáním napadeného rozhodnutí, došlo k zamítnutí žádosti jejího manžela o povolení k přechodnému pobytu. Ten se jako jediný mohl v případě jejího vycestování postarat o jejich syna. Na skutečnosti, že syn může zůstat s otcem, stavěla žalovaná své rozhodnutí. Za situace, kdy otec pobytovým oprávněním nedisponoval, bylo na místě rozhodovat o uspořádání rodinných poměrů. Žalobkyně měla za to, že se jednalo o zcela novou skutečnost, na jejímž základě měla žalovaná zrušit prvostupňové rozhodnutí. Bylo nutné posoudit, kdo se o nezletilého syna bude starat, a v návaznosti na to rozhodnout, zda je možné, aby žalobkyně odcestovala.
4. Dále žalobkyně namítala, že se žalovaná dostatečně nezabývala přiměřeností napadeného rozhodnutí. To má zásadní dopad do života celé rodiny, ale především na nezletilého syna, který je v současnosti na péči matky závislý. Bez její přítomnosti by byl nucen opětovně vycestovat do Vietnamu, ačkoli je i občanem České republiky a chce zde žít se svými rodiči.
5. Žalobkyně upozornila na ochranu před neoprávněným zásahem do soukromého a rodinného života upravenou v čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a v čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Zároveň k tomu odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 As 102/2013, podle kterého je nutné přihlížet k tomu, že protiprávní jednání cizince, které souviselo výhradně s jeho nelegálním pobytem, samo nepředstavuje nebezpečí pro veřejný pořádek či veřejnou bezpečnost.
6. Podle žalobkyně je napadené rozhodnutí v rozporu s Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod, s § 2 odst. 1 správního řádu a s čl. 10 Ústavy České republiky, neboť žalovaná nijak nepodložila své závěry o tom, že se nebude jednat o nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života, resp. že se jedná o postup nezbytný v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, ochrany pořádku a předcházení zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

7. Žalobkyně uvedla, že na území České republiky žije již řadu let, je zde integrována a plně si přivykla místnímu způsobu života. Pobývá zde se svým manželem a nezletilým synem, který je občanem České republiky. Dodala, že trpí nemocí lupus, se kterou je dlouhodobě sledována a léčena. Došlo u ní k zasažení kloubů, ledvin a mozku, kdy v důsledku toho trpí úzkostnou poruchou s agorafobickými příznaky a navštěvuje psychiatra.
8. Žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Vyjádření žalované k žalobě

9. Žalovaná ve svém vyjádření konstatovala, že bezúhonnost je obligatorní podmínkou žádosti o vydání povolení k pobytu na území České republiky pouze u pobytů dlouhodobějšího charakteru. Záznam v trestním rejstříku není omezující ve vztahu k podání žádosti o krátkodobé vízum, které může být žalobkyni, při splnění zákonných podmínek, vydáno opakovaně do doby, než bude splňovat podmínky pro udělení dlouhodobého víza nebo oprávnění k pobytu. Možnosti získání pobytového oprávnění jsou v případě žalobkyně ztíženy, avšak výhradně z důvodu jejího protiprávního jednání. K námitce týkající se zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu manžela žalobkyně odkázala žalovaná na napadené rozhodnutí, kde se touto variantou zabývala. Směrem k námitce týkající se přiměřenosti dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života uvedla, že v případě žalobkyně byly kumulativně splněny podmínky obou částí čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť rozhodnutí o povinnosti opustit území bylo vydáno v souladu se zákonem o pobytu cizinců a dodržování podmínek pobytu cizinců na území České republiky lze podřadit pod pojem veřejné bezpečnosti.
10. Podle žalované nedošlo ve správním řízení k žádnému porušení právních předpisů. Žalovaná proto navrhla, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Posouzení věci soudem

11. Žaloba je důvodná.
12. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobkyně spatřovala v tom, že podle žalované měla vycestovat z území a požádat o krátkodobé vízum a že se žalovaná dostatečně nezabývala přiměřeností rozhodnutí. Přiměřeností rozhodnutí o povinnosti opustit území se podrobně zabýval správní orgán prvního stupně, jehož rozhodnutí tvoří s napadeným rozhodnutím jeden celek, a rovněž žalovaná se na stranách 8 až 10 svého rozhodnutí otázce přiměřenosti řádně věnovala, a to zejména s ohledem na nezletilého syna žalobkyně, který po vydání prvostupňového rozhodnutí přicestoval do České republiky.
13. Dále se soud zabýval konstatováním žalované, že žalobkyně měla z území České republiky vycestovat, požádat o krátkodobé vízum a poté přicestovat zpět. Podle soudu žalovaná toliko popsala, jak správně měla žalobkyně poté, co byla propuštěna z výkonu trestu odnětí svobody, postupovat. V této souvislosti soud připomíná, že žalobkyně nerespektovala výjezdní příkaz obsažený v rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu žalobkyně (ze dne 5. 5. 2021) a do třiceti dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody neodcestovala z České republiky. Žalobkyně poté pobývala na území České republiky nelegálně, neboť čekala na příjezd svého syna z Vietnamu, aby mohla požádat o povolení k přechodnému pobytu. Tím žalobkyně tedy opakovaně nedodržela své povinnosti vyplývající ze zákona o pobytu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

cizinců. Naprosto přiléhavé konstatování žalované, že žalobkyně měla za situace, kdy se její nezletilý syn nacházel ve Vietnamu, po propuštění z vězení vycestovat z území České republiky, tedy nemůže způsobovat nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

14. V této souvislosti soud současně poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu však zároveň po odvolacím orgánu nelze požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v odvolání; plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100). Těmto požadavkům žalovaná v nyní řešené věci dostala, neboť z jejího rozhodnutí je zřejmé, z jakých zjištění vycházela a jak o nich uvažovala. Podle názoru soudu je rovněž třeba zohlednit, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám, kdy pro nedostatek důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64); taková situace však v nyní řešené věci nenastala. Soud proto uzavírá, že napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností netrpí.
15. Dále se soud zabýval námitkou žalobkyně, podle které žalovaná při hodnocení dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života jejího nezletilého syna nezohlednila, že dne 24. 5. 2024 došlo k zamítnutí žádosti jejího manžela o povolení k přechodnému pobytu.
16. Podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců platí, že *rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie policie vydá cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.*
17. Z § 174a odst. 1 věty první téhož zákona vyplývá, že *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.*
18. Rozhodnutí o povinnosti opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců nelze vydat, jestliže by jím došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. K tomuto závěru dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 3. 2017, č. j. 7 Azs 24/2017-29, č. 3574/2017 Sb. NSS, v němž konstatoval, že „i v případě vydání rozhodnutí o ukončení pobytu cizince podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona (...) o pobytu cizinců (...) je třeba posuzovat přiměřenost dopadů tohoto rozhodnutí podle § 174a téhož zákona“.
19. Zdejší soud k tomu dodává, že rozhodnutí o povinnosti opustit území je v podstatě nejmírnějším opatřením pro cizince neoprávněně pobývajícího na území České republiky.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Na rozdíl od správního vyhoštění zde totiž nejsou stanovena žádná negativní omezení do budoucna v podobě zákazu vstupu na území České republiky po určitou dobu. Dopady tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života tak budou právě s ohledem na chybějící zákaz opětovného vstupu na území po určité období méně intenzivní. Samotná skutečnost, že cizinec má na území České republiky rodinné vazby, tak automaticky nemůže znamenat, že by stanovení povinnosti opustit území představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. Je tedy třeba posuzovat, zda by vycestování cizince (s ohledem na to, jak složitý je v daném případě návrat cizince do České republiky) mohlo nepřiměřeně zasáhnout jeho soukromý a rodinný život. Nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince v důsledku vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území však bude zpravidla shledán pouze ve výjimečných situacích, které by odůvodňovaly naprostou nezbytnost přítomnosti cizince na území České republiky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2018, č. j. 1 Azs 296/2018-35, nebo ze dne 23. 4. 2021, č. j. 3 Azs 45/2019-35).

20. V nyní řešené věci tedy bylo nutné zkoumat, zda povinnost žalobkyně vycestovat z území je přiměřená dopadům do jejího soukromého a rodinného života, zejména pak do života jejího nezletilého syna. Ze správního spisu soud zjistil, že Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 5. 5. 2021 zrušilo žalobkyni platnost povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení rodiny s občanem Evropské unie, neboť byla pravomocně odsouzena za závažnou drogovou trestnou činnost k nepodmíněnému osmiletému trestu odnětí svobody, a udělilo jí výjezdní příkaz s platností třicet dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Žalobkyně po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody dne 21. 4. 2023 výjezdní příkaz nerespektovala a ve stanovené době z České republiky neodcestovala. Dne 22. 5. 2023 se žalobkyně dostavila na oddělení Policie České republiky k vyřešení svého pobytu. Následně dne 25. 7. 2023 bylo vydáno rozhodnutí o povinnosti žalobkyně opustit území. Ze správního spisu rovněž plyne, že žalobkyně má na území České republiky manžela D. H. D., narozeného X, a nezletilého syna D. H. T., narozeného X, který je občanem České republiky. Manžel žalobkyně byl rovněž odsouzen k trestu odnětí svobody za drogovou trestnou činnost. Jejich syn strávil dobu výkonu jejich trestu ve Vietnamu u prarodičů.
21. V odvolacím řízení žalovaná, s ohledem na nové okolnosti vyplývající z odvolání, doplnila podklady pro rozhodnutí. Z nich vyplývá, že nezletilý syn žalobkyně dne 8. 8. 2023 přicestoval zpět do České republiky a žije ve společné domácnosti se svojí matkou a otcem. Rodina žije v domě sestry žalobkyně a syn navštěvuje základní školu. Žalobkyně dne 14. 9. 2023 podala žádost o přechodný pobyt rodinného příslušníka občana České republiky, svého nezletilého syna. Jelikož žalobkyně na území České republiky předtím pobývala na základě povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení rodiny s občanem Evropské unie, nebyla podle § 87y odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců oprávněna pobývat na území ani do dne nabytí právní moci rozhodnutí o její žádosti.
22. Uložením povinnosti opustit území rodiči nezletilého občana České republiky se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 301/2019-40, č. 3988/2020 Sb. NSS. Dospěl k závěru, že „povinnost opustit území České republiky (...) uložená cizinci, který je rodičem nezletilého občana České republiky, o kterého výlučně pečuje, je v rozporu s čl. 14 odst. 4 větou druhou Listiny základních práv a svobod, podle níž občan nemůže být nucen k opuštění své vlasti“. S tímto názorem se zdejší soud ztotožňuje a považuje jej za příléhavý i pro nyní řešenou věc.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

23. S ohledem na skutečnost, že nezletilý syn žalobkyně, který je občanem České republiky, přicestoval zpět do České republiky, se žalovaná v napadeném rozhodnutí zabývala přiměřeností dopadů rozhodnutí do jeho života. Žalobkyně v odvolání v této souvislosti konkrétně namítala, že v případě uložení povinnosti opustit území bude nucen její nezletilý syn vycestovat společně s ní do Vietnamu. Žalovaná k jeho vycestování v napadeném rozhodnutí uvedla, že vycestování nezletilého syna spolu s žalobkyní není nutné, neboť o syna může pečovat jeho otec (manžel žalobkyně), který zde pobývá na základě fikce pobytu plynoucí z řízení o jeho žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu.
24. Ze správního spisu vyplývá, že manžel žalobkyně je rovněž osobou vietnamské státní příslušnosti. Na území České republiky pobýval na základě povolení k trvalému pobytu občana třetího státu, které bylo zrušeno z důvodu pravomocného odsouzení k nepodmíněnému devítiletému trestu odnětí svobody. Dne 30. 11. 2023 podal žádost o přechodný pobyt rodinného příslušníka občana České republiky, konkrétně jeho nezletilého syna.
25. Podle § 87y odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců platí, že *rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a na území pobývá společně s občanem Evropské unie nebo se státním občanem České republiky, je oprávněn pobývat na území do dne nabytí právní moci rozhodnutí o jeho žádosti, jde-li o rodinného příslušníka občana Evropské unie podle § 15a odst. 1 nebo 2.*
26. K tomuto soud uvádí, že je mu z úřední činnosti z řízení vedeného u zdejšího soudu pod sp. zn. 78 A 1/2024 známo, že o žádosti manžela žalobkyně o přechodný pobyt bylo rozhodnuto rozhodnutím ze dne 24. 5. 2024, č. j. OAM-17323-34/PP-2023, kterým byla jeho žádost zamítnuta. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 27. 5. 2024. Pro úplnost soud poznamenává, že žalobce žalobu proti tomuto rozhodnutí podal až dne 26. 6. 2024 a soud jí nepřiznal odkladný účinek.
27. Z výše uvedeného je zřejmé, že manžel žalobkyně byl na území České republiky oprávněn pobývat pouze do dne nabytí právní moci rozhodnutí o jeho žádosti o přechodný pobyt, tj. do dne 27. 5. 2024. V době vydání napadeného rozhodnutí dne 7. 6. 2024 již tedy nedisponoval pobytovým oprávněním a nemohl na území České republiky zůstat a pečovat o syna. Argumentace žalované o možnosti setrvání syna žalobkyně na území České republiky s jeho otcem, tedy nemá oporu ve správním spisu.
28. Soud proto napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) pro vadu řízení zrušil. Tato vada řízení umožnila soudu rozhodnout bez jednání, ačkoli žalobkyně konání ústního jednání požadovala. Současně soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení, v němž bude žalovaná podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázána právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku. Zejména posoudí, zda s ohledem na skutkový stav platný v době vydání jejího budoucího rozhodnutí se bude na území České republiky nacházet jiná osoba s platným pobytovým oprávněním, která bude schopna o nezletilého syna žalobkyně pečovat.
29. Dalšími žalobními námitkami se soud nezabýval, neboť mu nepřisluší předjímat případné závěry, které žalovaná zaujme poté, kdy odstraní výše popsanou vadu.
30. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Vzhledem k tomu, že žalobkyně měla ve věci plný úspěch, soud uložil procesně neúspěšné žalované

povinnost zaplatit žalobkyni do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 9 800 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby zástupce žalobkyně po 3 100 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění do 31. 12. 2024 (dále jen „AT“) [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a) AT; doplnění žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) AT], z částky 600 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [dva režijní paušály po 300 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 13 odst. 1 a 4 AT]. Náhradu nákladů řízení spojených s návrhem na přiznání odkladného účinku žalobě soud žalobkyni nepřiznal, neboť s tímto návrhem úspěšná nebyla.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 9. dubna 2025

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.